

SUP

Ta černovláska mi vyprávěla zvláštní příběh. Byl syrový až hororový a nikdy bych nevěřila, že se něco takového může stát.

Přišla nečekaně jako nová klientka na sezení. Jemná a smutná, bez naděje. Tipovala jsem ji na rozvod nebo rozchod s partnerem. Na problémy s úzkostmi nebo potíže ve vztahu. Ne – ona mi přišla vyprávět něco, co mám napsat. Vyrazila mi dech. Přišla mi jen vyprávět příběh.

Už dlouho nechtěla žít, ale měla děti a držela se kvůli nim. Snažila se kvůli nim – spořádaně den za dnem. Měla i manžela. Jinak byla ale osamělá. Do práce nechodila, pracovala doma a tak jí nezbývalo moc příležitostí si s někým promluvit. A pocit zbytečnosti se dostavil v zimě v době, kdy měla málo práce. Celé dny seděla osaměle doma a přemýšlela, co dál. Nic jí nedávalo smysl. Od rána se děsila, že bude muset přežít den. Nic ji netěšilo dělat a nebylo ani s kým. Děti byly v pubertě a u svých tabletů a manžel trávil celé dny v práci a večer usínal na gauči. O víkendu si četl noviny a odpočíval vsedě. Neměl zájem někam chodit nebo něco podnikat s dětmi nebo s ní. Jen tak doma vegetoval. Neměli si co sdělit neb co prožít. Černovláska byla smutná a pomáhalo jí na něco se upnout. Kdysi si plánovali, že by odešli z Prahy někam do přírody – k lesu, rybníku. Kam by mohla odejít, přemýšlela? Manžel ji to sice někdy sliboval, ale jindy o tom nechtěl slyšet, že je zadlužený a musí pracovat. A podle propočtů by musel pracovat a vydělávat do osmdesáti pěti let. Vydělávat mu už nešlo. Tak co tedy. Nemohla se upnout k tomu, že se někdy něco změní. Jedině že by manžel umřel... nebo kdyby něco zdědila..., ale to nebyly dobré myšlenky..., byla by už sama úplně..

Bylo to o víkendu a manžel byl protivný jako vždy, když se na něco ptala ohledně budoucnosti a jako vždy na ni řval, že je skvělý podnikatel, ale že peníze nemá a nebude mít. Kdyby si nekupovala prádlo a jídlo a dětem oblečení, mohli ušetřit, ale ona je neschopná a utrácí desítky tisíc za měsíc. Černovláska nic neutrácela, kupovala jen denně jídlo, které doma vyžadovali a drobnosti pro děti a levné oblečení pro sebe. Manžel nenakupoval. Stal se z něj protiva, unavený chlápek před důchodem, s kterým zůstane, kde je a nikdy už se nic nezmění. Tím se trápila, v noci nespala a hledala domy u lesa. Ale v té zimě, kdy ani nemrzlo ani nesněžilo, to konečně pochopila – nikdy k žádné změně nedojde. Manžel umře v práci a ona zdědí nanejvýš dluhy. Bylo jí ještě hůř. Nespala už skoro vůbec, přes den chodila jako mátoha a snažila se dospat noc. Svět se rozmazával a rozostřoval, až zbýval jeden jediný pocit. Utéct.. Ted'

hned. Nečekat na změnu za pět nebo deset let. Ten den rozhodla. Vezme si léky, ty co má od doktorky na spaní, a které stejně nebere a ponocuje. V ložnici, kde spala už dlouho sama, vymačkávala malá barevná kolečko z plata. Růžová, barva na spaní. Chtěla je zapít až všechny naráz. Zamknout se v ložnici a usnout. Nic necítila, jen tupou nesnesitelnost bytí. Bublala jí v hrudi, seděla za očima, vibrovala v hlavě. Vymačkávala léky a cítila jen divný pocit, že ji někdo sleduje.

Ve dveřích ložnice stál manžel. Neslyšela ho vejít. Vysmíval se jí.. Ať se prý tedy zabije. „Nedokážeš to, jsi herečka“. Smál se. A odešel do své ložnice.

Černovláska si vzala jeden a hořkost se rozlila po celém patře. Hnus. Stejná hořkost byla v ní. Vzala si i druhý. Hořkost už nevnímala. Váhala - při třetím už hrozí předávkování, to věděla a co když si to rozmyslí? Pomalu třetí převracela v ruce, až ho vsunula do úst... a hořkost se rozlila do celého těla. Pak usne konečně navždy? A co její duše, zůstane? Často to probírali s dětmi. Duše se tu zasekne a bude to třeba ještě horší? Čtvrtý a pátý by už ohrozily dýchací svaly. To věděla jistě, byly to silné léky. Chtěla pokračovat. Sup manžel ji najde ráno mrtvou, ušklíbne se a štitivě zkontroluje dech. Nebo spíš ani to ne a zavolá záchranku. Ale co děti? Klika zamčené ložnice se ohýbala, někdo lomcoval klikou. Matyas! Syn... Odemkla a on ji obejmul. Jak to ale věděl? Málokdy k ní chodil... Rozuměl jí. Moc malý na to, aby něco změnil, ale chápal hodně. „On tě tu ten sviňák nechal, aby ses zabila, mami? Snědlas to?“ Zavrtěla hlavou, že ne. Malátně. Oči se jí zavíraly. Matyas ji objal a slíbili si, že se nic nestane. Další prášky hodila do nočního stolku, zavřela šuplík a propadla se hlubokého spánku...

Dopoledne se probudila s chemickou chutí na jazyku. Je pořád tady? Vzpomněla si. Matyas! Přišel za ní a objal ji.. Ten sviňák, její manžel, ji tam nechal s platy léků, ležící se zavřenýma očima a neudělal nic. NIC. Vůbec nic... Čekal jako sup... jestli bude mít klid.

Černovláska dovyprávěla a já byla v šoku. Není to i trestné? Něco jako neposkytnutí pomoci? To přece neudělá žádný člověk, nechápala jsem.

„No, můj manžel jo“, Černovláska měla suchý, trochu drsný hlas, „můj manžel je asociál a psychopat a čekal, že ty léky sním a on bude mít klid“.

Málokdy mě klient tak vyvede z míry. Něco takového jsem ještě neslyšela..

„Co chcete dělat dál“?, nechápala jsem..“to s ním dokážete zůstat“?

Černovláska byla zase už jen rezignovaně smutná:

„Mně nic jiného nezbývá, co mám dělat? On neodejde a kam mám odejít já?“

K cizímu chlapovi s dvěma dětmi? “

“Nebylo by to lepší než tohle“? pořád jsem ji nechápala.

„Bylo, ale nejde to. Jsem v pasti, nemám, kam odejít. Dokud budeme společně žít v domě“.

Těžko říct, jestli tím něco naznačovala nebo si jen tak povzdechla, ale já jsem cítila, že kdyby mohla, drtila by manžela vlastní nohou, dokud by z něj nezůstal jen mazlavý flek na podlaze. Který by pak vydesinfikovala. Kdyby mohla, udělala by hroznou věc a byla by volná. Odstěhovala by se s dětmi k lesu a ostříhla od zbytečného života, který vedli. Ale ona byla vychovaná nekrást, nelhat a nezabíjet. Takže bude vedle supu muset dál žít do smrti jednoho z nich. A že to láska nebude, tím jsem si jistá. Moc jsem jí přála nový život. S někým, kdo by nečekal, až umře. Příští návštěvu si nedomluvila. Chtěla se prý jen někomu svěřit. Chtěla, abych to napsala. Že není jen vražda klasická, ale i taková varianta nevinného supího čekání.

Ještě když odcházela, opakovala ta slova, aby jim i sama mohla uvěřit: **“Ten zmetek věděl, že jím prášky a chci umřít už dlouho a že jsem v depresi , ale odešel a nechal mě tam.. a šel spát“!**

A já si toho člověka dodnes neumím představit.